

РЕШЕНИЕ

№ 5866

гр. София, 27.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 54 състав,
в публично заседание на 10.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **5813** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – чл. 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) вр. чл. 4, ал. 1 от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ).

Образувано е по жалба на [фирма] с ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място] срещу РА №СФР209РД77-12/04.03.20г. Издаден от Началник отдел Ревизии и събиране на вземания” към Дирекция “ОП” потвърден с Решение №СОА20-РД28-13/22.05.20г. На Кмета на СО. С твърдения за материална незаконосъобразност се иска отмяната му. Направено е и бланкетно възражение за изтекла давност.

В с.з. Жалбоподателя, редовно призован не се явява.

Ответникът - кмет на СО, чрез процесуален представител, поддържа че оспорените в производството актове са законосъобразни, а жалбата срещу тях неоснователна.

По фактите.

Предмет на оспорване в настоящото съдебно производство са установените с Р А задължения и лихвите за просрочие върху тях, за ДНИ и ТБО, за периода 01.01.2012 г.-1.12.2015 г., дължими по отношение на недвижимите нежилишни имоти па

жалбоподателя, находящи се на територията на Столична община, район „С.“, СПЗ „С. -север“. Процесиите имоти съгласно нотариален акт за покупко-продажба № 182, том I, рег. № 2191, дело № 167 от 08.02.2008 г., по описание представляват-поземлен имот с пл. № 150 и пл. № 151 от кадастрален лист 414 по регулационния план на [населено място], м. СПЗ „С. север“, [улица]. Същите са собственост на дружеството-жалбоподател. Със заповед № РД-09-50-646/04.11.1999 г. е одобрен 4311 и ЧРП за м. „СПЗ С. -Север“, кв. 3А, парцел I - за „ГСМ и разтоварище“, като съгласно графичната част на тази заповед собствените на дружеството [фирма] имоти с пл. № 150 и пл. № 151, попадат в парцел I - за „ГСМ и разтоварище“, кв. 3А, м. „СПЗ С. -Север“. Съгласно скица от 12.03.2009 г. издадена от район „С.“, отдел „Кадастър и регулация“, процесиите имоти - ПИ 150 и ПИ 151 от кв. 3А по регулационния план на м. „Летищен комплекс - С.“ одобрен със заповед № РД-09-50-646/04.11.1999 г. са идентични с имоти пл. № 150 и пл. № 151. кад.л. 414, м. „СПЗ С. -Север“. Видно от същата скица, имотите са неурегулирани, но попадат в територия, урегулирана със заповед № РД-09-50-646/04.11.1999 г.

Не е спорно между страните, че въз основа на горните документи дружеството -жалбоподател е подало заявление с искане за допускане изработването на изменение на план за регулация и застрояване (ИПРЗ) за собствените му ПИ 150 и ПИ 151, к.л. 414, м. „СПЗ С. -Север“, попадащи в парцел I - за „ГСМ и разтоварище“, кв. 3А. СПЗ „С.-север“, във връзка с което е допусната и устройствената процедура за ИПРЗ.

С решение № 629/18.11.2010 г. на Столичен общински съвет (накратко СОС,) е приет проект за план-извадка, ИПР и ИПЗ на м. СПЗ „С. -север“, с което се заличава УПИ I - за „ГСМ и разтоварище“, където попадат процесиите имоти и за тях се отрежда УПИ II - 150,151 - за „хотел и обществено обслужване“, изменят се границите на кв.3А като същият се преномерираща в кв. 7.

За имота е издадено Разрешение за строеж № 95/08.06.2011 г., което е реализирано през ревизирания период и върху УПИ II-150,151-за хотел и общ. обслужване, кв. 7, м. СПЗ „С.-север“ е построен 8-етажен хотел, като в експлоатация са въведени 5 от надземните етажи и сутерена, както и част от последния водопровод за имота.

Жалбоподателят е декларирал тези имоти е декларация по чл. 17, ал. 1 от ЗМДТ като е посочил отчетна стойност, както и е декларирал тяхното предназначение като стопанско. Впоследствие в изпълнение на разпоредбата на параграф 21 на ПЗР към ЗМДТ в сила от 01.01.2010 г. с декларация по чл. 14 от ЗМДТ за облагане с данък върху недвижимите имоти, същият е предекларирал тези имоти, а данъчната декларация има обвързващо за подателя я правен субект действие.

Въз основа на Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) с рег. СФР16-РД01-85/27.09.2016 г., издадена на основание чл. 112 и чл. 113 ДОПК при условията на чл. 155, ал. 4 от ДОПК е възложена ревизия на дружеството жалбоподател. В същата заповед са определени ревизиращи органи по приходите и ръководителят на ревизията, на които е възложено извършването на ревизията. Същата е надлежно връчена на упълномощеното лице. В изпълнение на издадените ЗВР и във връзка с чл.117 от ДОПК е изготвен Ревизионен доклад (РД) с рег. No СФР20-ТД26-29/31.01.2020 г., съставен и подписан от определения екип ревизиращи органи по приходите.

Срещу РД, в законоустановения срок съгласно чл. 117, ал. 5 ДОПК, е подадено писмено възражение, в което ревизираното дружество е възразило срещу

констатациите на ревизиращите органи, излагайки подробни доводи относно статута на собствените му имоти.

Ревизията е приключила с оспорения в настоящото производство Ревизионен акт. Настоящия съдебен състав, при постановяване на решението си съобрази и обстоятелството, че между страните и по отношение на тези имоти е постановено решение № 6664/08.11.2019 г. по адм. дело № 5307/2019 г. на АССГ. с което се отхвърля жалбата на дружеството [фирма] срещу Р А, издаден от органите по местни приходи от състава на Столична общинска администрация, за ревизираните периоди 2009, 2010 и 2011 г., частично потвърдено с решение № 8584/01.07.2020 г. по адм. дело № 842/2020 г. на ВАС. Осмо отделение, за ревизираните периоди 2010 и 2011 г.

По правото.

Жалбата пред съда е подадена в срока по чл. 156, ал. 1 ДОПК, от надлежна страна и е процесуално допустима, поради което следва да бъде разгледана по същество. Съгласно чл. 160, ал. 2 съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като извършва проверка дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално правните разпоредби по издаването му.

Оспореният ревизионен акт е издаден от компетентни орган съгласно чл. 119, ал. 2 ДОПК вр. чл. 4, ал. 1 и ал. 3 ЗМДТ, в предвидената от закона форма – чл. 120, ал. 1 ДОПК. Съобразно чл. 4, ал. 4 ЗМДТ със Заповед на кмета на СО - Същияте. Определил служителите, заемащи съответни длъжности в дирекция „Ревизии и събиране на вземанията“ при СО, сред които са и длъжностите, заемани от издателите на РА.

Сезирания съд намира, че спорът между страните е правен и е свързан с тълкуване и прилагане на чл.10, ал.1 и чл.64, чл.11 вр. чл.10, ал.1 ЗМДТ.

Разпоредбата на чл.10, ал.1 ЗМДТ съдържа две отделни хипотези : първата- за имоти, включени в строителните граници на населените места и селищни образувания и втората - за имоти извън тях, които според подробен устройствен план имат предназначението по чл.8, т.1 от Закона за устройство на територията/ЗУТ/. С актуалната редакция на нормата, при втората хипотеза е добавено изискването „и след промяна на предназначението на земята, когато това се изисква по реда на специален закон.“

Съдът намира, че не е спорно в отношенията между страните, че процесните имоти са в строителните граници на С. и са попадали в парцел I, отреден за „ГСМ и разтоварище“, кв. 3А, м. „СПЗ С.-Север“, съгласно одобрения със заповед №РД-09-50-646/04.11.1999г. на главния архитект на Столичната [община] застроителен план (ЧЗП) и Частичен регулационен план (ЧРП) за м. „СПЗ С. -Север“, кв. 3А, имотите попадат в първата хипотеза на разпоредбата.

По §5, т.6 от ДР на ЗУТ "Територия на населено място" е селищната територия, обхваната от границите му (строителните му граници), определени с устройствен план, без да се включва землището.

По чл.110, ал.1 от ЗУТ изчерпателно са изброени подробните устройствени планове, между които по т.1 и т.2 са плановете за регулация и тези за застрояване и регулация. Одобреният със заповед №РД-09-50-646/04.11.1999г. на главния архитект на Столичната [община] застроителен план (ЧЗП) и Частичен регулационен план (ЧРП) за м. „СПЗ С. -Север", кв. ЗА, е подробен устройствен план, в който попадат процесните имоти и без съмнение имотите за ревизираните периоди са в строителните граници на С..

Конкретното предназначение на всеки поземлен имот се определя съгласно чл. 8 и чл. 112, ал. 1 от ЗУТ с подробен устройствен план, като чл. 8. т. 1 от ЗУТ изрично определя възможното конкретно предназначение за урбанизирани територии, в които попадат и ревизираните имоти съгласно ОУП.

Имотите, включени в строителните граници на населените места, т. е. в урбанизираните територии, не се считат за земеделски земи по смисъла на чл. 2 ЗСПЗЗ. според който земеделски земи по смисъла на този закон са тези, които са предназначени за земеделско производство и не се намират в границите на урбанизираните територии, определени с ПУП. /арг. Решение № 5940 от 18.05.2016 г. на ВАС по адм. д. №8825/2015 г., VII о.; Решение № 15281 от 12.12.2017 г. на ВАС по адм. д. № 4094/2017 г., I о.; Решение № 14 от 5.01.2015 г. на ВАС по адм. д. № 2240/2014 г., VII о.; Решение № 9916 от 27.06.2019 г. на ВАС по ад.д. 3394/2019 г., \о./

От приложените по делото доказателства безспорно се установява, че съгласно ОУП, имотите - обект на ревизията са в строителните граници на СО - урбанизирана територия и следователно попадат в първата група поземлени имоти, посочена в чл. 10, ал. 1 от ЗУТ, а също така попадат в територия, която е обхваната от подробен устройствен план, респ. са част от урегулиран поземлен имот, съгласно влезлия в сила ПУП - ЧЗРП одобрен със заповед № РД-09-50-646/04.11.1999 г., с определено конкретното предназначение по чл. 8, т. 1 от ЗУТ, съгласно който същите съставляват част от парцел I - за „ГСМ и разтоварище", кв. ЗА, м. СПЗ „С. -Север". Впоследствие за процесните имоти е отредено самостоятелно УПИ II - 150,151 — за „хотел и обществено обслужване", изменят се границите на кв.ЗА като същият се преномира в кв. 7.

По изложените съображения административните органи правилно са определили, че процесните имоти попадат в хипотезата на чл. 10. ал. 1 от ЗМДТ, а оттук и начисленото задължение за ДНИ и ТБО.

Поради това съдът намира, че приходния орган правилно е приложил относимата материалноправна норма, приемайки, че процесните имоти попадат в хипотезата на чл. 10. ал. 1 от ЗМДТ, а оттук и начисленото задължение за ДНИ и ТБО, поради което и възраженията на жалбоподателя в тази част на жалбата не се споделят от съда.

По възражението относно базата използвана от приходния орган за изчисляване на дължимия данък съдът намира следното.

Жалбоподателят е декларирал тези имоти е декларация по чл. 17, ал. 1 от ЗМДТ като е посочил отчетна стойност, както и е декларирал тяхното предназначение като стопанско. Впоследствие в изпълнение на разпоредбата на параграф 21 на ПЗР към ЗМДТ в сила от 01.01.2010 г. с декларация по чл. 14 от ЗМДТ за облагане с данък върху недвижимите имоти, същият е предекларирал тези имоти, а данъчната

декларация има обвързващо за подателя я правен субект действие. Ето защо възражението му в тази част на жалбата е неоснователно.

По въпроса за давността.

Съгласно чл.171, ал.2 от ДОПК, с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено. Задълженията на дружеството за ДНИ и за ТБО установени с РА за периода от 01.01.2012 г.– 31.12.2015г. е следвало да бъдат платени през 2013г., поради което 10- годишният срок за тях е започнал да тече от 01 януари 2013г. и изтича на 31.12.2023г. Поради това възражението в тази част е неоснователно. Досежно лихвите за ДНИ и ТБО за същия период не е налице изтекла абсолютна давност. Съгласно разпоредбата на чл.162, ал.2, т.9, вр. ал.1 ДОПК публични са държавните и общинските вземания: лихвите за вземанията по т. 1 – 8. С РА лихвата за ДНИ за 2012 г. е установена към дата 04.03.2020г. Предвид това и с оглед разпоредбата на чл.171, ал.2 ДОПК, визираща началния момент на абсолютната давност по отношение на публичното вземане /лихви/, не е изтекъл 10 годишния абсолютен давностен срок. Публичните вземания за лихвите за ДНИ и ТБО не са погасени по давност.

Предвид всичко изложено, процесният ревизионен акт не страда от пороците наведени от жалбоподателя и няма основание същия да бъде отменен или изменен.

Във връзка с направеното искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на Столична община в съдебното заседание от 10.09.2020 т., на основание чл. 161, ал. 1, изр. второ от ДОПК следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 2 000 лева. съгласно чл. 8, ал. 1, т. 5 от НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

С тези мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] с ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място] срещу РА №СФР209РД77-12/04.03.20г. Издаден от Началник отдел Ревизии и събиране на вземания” към Дирекция “ОП” потвърден с Решение №СОА20-РД28-13/22.05.20г. На Кмета на СО.

ОСЪЖДА [фирма] с ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място] да заплати на Столична община сумата от 2 000 лв. юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния

административен съд в 14-дневен срок от съобщаването на страните за изготвянето му.

СЪДИЯ: